

De Retromops

drukt ons met de neus op de feiten

Lang werd het normaal gevonden dat de Mopshond (bijna) geen snuit had. Zo hoort het, zo is het nu eenmaal, en het is nooit anders geweest. Of toch? Want warempel, wie Mopsen op antieke foto's en historische schilderijen bekijkt, neemt toch echt een snuit en een minder gedrongen hond waar. Vele campagnes vanuit de overheid en welzijnsstichtingen hebben de afgelopen jaren de nodige bewustwording gecreëerd dat een (extreem) korte snuit geen schattig gezicht is, maar een gezondheidsprobleem waar de hond onder lijdt. Hij wordt immers zijn leven lang geteisterd door kortademigheid, benauwdheid en oververhitting. Dat het ook anders kan, bewezen een aantal pioniers die besloten om met hun fokplannen tegen de gevestigde orde in te gaan. En daarmee bereikten ze sneller dan verwacht resultaat.

Ongeacht welke kruising het was; alle pups oogden 'mopsig'.

Meranda Sterk vond Mopshonden altijd al geweldig en had ze zelf ook. Toch merkte ze al snel dat een en ander niet normaal was. Zoals de totale inactiviteit tijdens zomerdagen. "Waar de Dobermann ondanks de hitte non-stop doorging en de Boxer bij tijd en wijle even kwam uithijgen om daarna weer door te gaan, kreeg je de Mops niet in beweging. Mensen zien dit aan voor gezelligheid of betrokkenheid bij de baas, maar daar geloofde ik weinig van. Die hond heeft gewoon geen keuze. Dat moet anders, vond ik."

Zoektocht

En zo begon de zoektocht naar geschikte honden om naar een gezonder uiterlijk, en dus een gelukkigere Mopshond, toe te werken. Binnen de populatie stamboom-Mopshonden bleken die exemplaren eigenlijk niet te vinden. Althans, niet voldoende om werkelijk verschil te maken. Daarom maakte Meranda zich binnen de rasvereniging hard om met elkaar een outcross-programma op te zetten. Daarbij wordt er met goedkeuring van de overkoepelende organen met een aantal vastgestelde andere rassen gekruist, om vervolgens weer terug te

Elke generatie iets meer neuslengte.

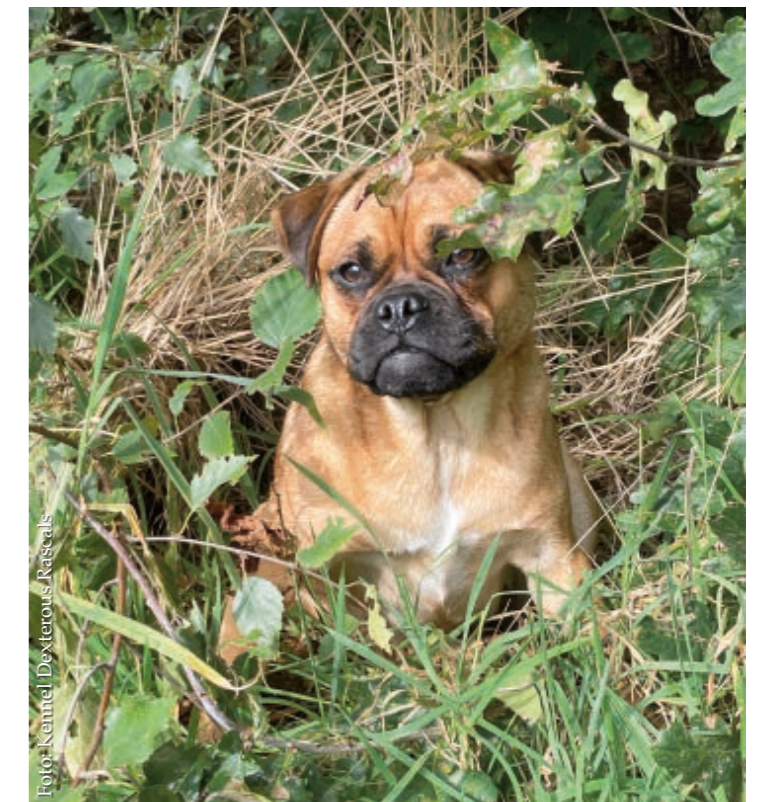
kruisen op het oorspronkelijke ras. Maar Meranda kreeg geen voet aan de grond. Er waren jammerlijk niet voldoende fokkers in de rasvereniging die een outcross-programma op poten wilden zetten; de plannen werden weggestemd. Ook in Engeland, het land van herkomst, stuitte ze op weerstand. Later beseftte Meranda dat ook dit de boel niet gered zou hebben. "Uit DNA-teststatistieken blijkt dat je dan weer heel snel op een veel te hoog inteeltpercentage terugkomt. Dan blijf je in dezelfde vijver vissen en gaat de gezondheid toch weer achteruit", legt ze uit.

Eigen plan

Daarom besloot Meranda acht jaar geleden alle meningen naast zich neer te leggen, de vereniging te verlaten en samen met haar man haar eigen plan te trekken. Maar de grote vraag was natuurlijk: met welke totaal andere rassen zou je de slechte eigenschappen kunnen wegfilteren, zonder het leuke, vriendelijke karakter – en idealiter toch ook 'dat mopsige' – van de Mopshond kwijt te raken? Er werd nagedacht, rondgevraagd en uitvoerig overlegd met kynologen, keurmeesters en dierenartsen. Uiteindelijk werd gebruikgemaakt van een Engelse Staffordshire Bullterrier, een Shiba, een Patterdale en een Middenslag Poedel. De eerste resultaten werden al snel behaald. Snuit-, nek- en

Deze reuen zijn door Meranda ingezet voor de Retromops: Engelse Staffordshireterrier (boven), Patterdale Terrier (links), Shiba (rechts).

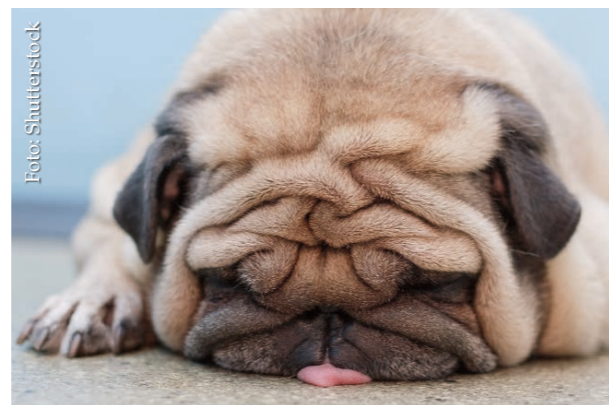

Met meer neuslengte puilen ook de ogen minder uit.

lichaamslengte én de algehele vitaliteit van de honden namen bij de eerste generatie kruisingen meteen toe. Het werd duidelijk dat zodra de natuur de keuze heeft tussen meer variatie in de genen, ze in veel gevallen direct zal 'kiezen' voor wat haar het beste dient. Dat was natuurlijk een groot succes, maar nog mooier was, dat de hondjes nog steeds een 'mopsig' voorkomen hadden. Meranda: "Mensen herkennen de kruisingen direct als Mopshonden, maar dan met een veel gezonder lichaam. Daar was ik toch wel trots op."

Verschillen

Ongeacht om welke kruising het ging, bleken alle pups een mopsachtig voorkomen te hebben, maar wel met een minder gedrongen lichaam, een normale nek lengte en een betere schedelvorm. De problematische uiterlijke kenmerken waren dus al in één klap aanzienlijk verbeterd. Zo ook de vitaliteit, merkte Meranda al vanaf het moment dat de eerste pups geboren werden. "De nesten van de kruisingen zijn veel groter. Kleine nesten zijn een teken dat er iets mis is. Traditionele Mopsenpupjes

Is de mopshond zo rustig van aard of kan hij niet anders?

die net geboren zijn, blijven bovendien liggen en zijn niet actief. Ze gaan pas erg laat lopen vergeleken met andere honden. De beweeglijkheid van de retro pups is daarentegen vele malen groter – zelfs al als ze bij de geboorte nog in de vruchtzak zitten." Als de retro's zoveel actiever zijn, moeten we dan concluderen dat daarmee het typische karakter of gedrag van de 'echte' Mopshond verloren is gegaan? Oftewel, is een actieve mops wel een echte mops? Dat blijkt een kwestie van perspectief. "Ik vraag me echt af wat het werkelijke karakter is van de Mopshond", zegt Meranda. "Want als hij zo enorm wordt beperkt door zijn fysieke toestand, komt zijn ware aard dan überhaupt ooit tot uiting? Hij wil misschien wel rennen, maar hij kán het gewoonweg niet. Mopsen zijn om diezelfde reden ook slechte

Foto: Kennel Nose for Quality

Bevrijd van hun beperkingen kunnen mopsen in het gezondere 'retro'-lijf volledig zichzelf zijn.

Deze hond, met langere hals en neus, is het resultaat van een outcross met de Mopshond, Shiba en Parson Russell Terrier.

Foto: Kennel Dexterous Rascals

Foto: Kennel Dexterous Rascals

In deze gelukkige pup herken je de Shiba.

Neus en oren verraden hier de invloed van de Patterdale Terrier.

moeders, waardoor de pups weinig hondentaal hebben geleerd. Ook dat was bij de kruisingen direct over, met als gevolg hele vrije, sociale en communicatief vaardige honden. Ik geloof dat ze nu, bevrijd van hun beperkingen, pas echt volledig zichzelf kunnen zijn. Voor mij bevestigt dit dat er bij de snuitloze Mopsen veel verborgen leed zit. Ze gedragen zich naar wat ze lichamelijk aankunnen."

Toekomst

Toch blijkt er hoop te zijn voor de Mopshond, want de Retromops krijgt na vele jaren aan ontwikkeling eindelijk voet aan wal bij het algemene publiek. Het taboe is grotendeels doorbroken en Meranda is niet langer de enige in Nederland die zich er actief mee bezighoudt. Ook in Duitsland, Scandinavië en Amerika wordt zelfstandig aan een eigen Retromops gewerkt. "Je merkt dat de bewustwording bij de mensen groter is

geworden en dat ze de 'mops mét neus' beginnen te herkennen én waarderen. Dan begint het balletje steeds meer te rollen: mensen worden enthousiast over het gezonde alternatief. Dat was jaren geleden écht wel anders", vertelt Meranda.

Inmiddels heeft de Retromops ook een eigen vereniging. Meranda legt uit waarom dat belangrijk is. "Je moet weten wat je koopt, wat je van een Retromops kunt verwachten. Vervolgens is het zaak om een serieuze fokker te vinden, die weet waar hij mee bezig is. Kennis van en mensen met liefde voor deze honden komen samen in de vereniging." Uiteraard wordt er een stamboek bijgehouden zodat de afstamming precies te herleiden is, inclusief alle uitslagen van een scala aan gezondheidstesten die op de ouderdieren vooraf worden gedaan. Meranda: "We testen op inteeltpercentage, afstamming, patellaluxatie, hemivertebrae, heup- en elleboogdysplasie. We hopen over een jaar of tien een vereniging met nog veel meer fokkers te zijn, zodat we nog veel meer gezonde mops(achtige)honden gaan zien." ■